

Marko Lučić, urednik i član uprave,
portal *Quantum21.net*, časopis *qLife*

Powered by:

A School with a View

Liderstvo pape Francesca u kontekstu evolucije svijesti

Marko Lučić

Ne tako davno, krajem prošle godine, sa strepnjom smo očekivali 21. prosinac kako bi saznali hoće li se ispuniti proročanstvo drevnih Maja o konačnom kraju svijeta. Unatoč nelagodi, većinom smo vjerovali da se tako nešto ipak neće dogoditi te da se u ovom slučaju ne radi o fizičkom uništenju svijeta već prije o urušavanju tradicionalnih struktura društveno-političko-gospodarskog uređenja naše civilizacije koja se trenutno događa.

Širom svijeta skandalima kao da nema kraja: korupciji, prevarama, izrabljivanju, degradaciji prirodnog okoliša i širenju vojske siromašnih. Istovremeno, čini se kao da o tome nitko ne vodi računa. Naši lideri, unatoč silnim pokušajima, ne uspijevaju išta pomaknuti na bolje. Štoviše, čini se da situacija iz dana u dan sve više izmiče kontroli. Uronjeni u takvu *kolektivnu svijest* osim sveopćeg crnila ne uspijevamo vidjeti ništa drugo.

Međutim, drevna Vedska znanost kraj prošle i početak nove godine opisuje na posve drugačiji način, kao kraj "željeznog doba" u kojem degradacija čovjeka i ljudskosti doseže najviše razine te kao početak "zlatnog doba" u kojem se događa konačni procvat čovječanstva u smislu ponovnog uspostavljenja ljudskih vrijednosti i sve većeg broja realiziranih pojedinaca koji kolektivnu svijest uzdižu u sasvim nove, nama neshvatljive razine, čime će se gorući svjetski problemi sami od sebe riješiti. A postavke Vedske znanosti, s kojima se slažu mnogi vodeći znanstvenici, temelje se na jednostavnom principu: *kontinuiranoj evoluciji svijesti*.

Peter Russell u svojoj knjizi *The Global Brain* naglašava da se evolucija svijesti događa već tisućljećima, od kada je čovjeka na Zemlji: "Velikom praskom nastala je prvobitna energija iz koje se zatim razvio novi životni poredak - materija. Iz materije su nastali organizmi, a iz živih organizama se zatim razvila *samorefleksivna svijest*. Pojavom samorefleksivne svijesti težište evolucije pomaknuto je sa 'življenja' na 'svjesnost' koja je tako postala predvodnicom evolucije. Revolucija svijesti posebna je faza evolucije kroz koju trenutno prolazimo".

Russell nije jedini koji je uočio krucijalnu važnost ovog fenomena. Kanadski psihoterapeut Richard Maurice Bucke na prijelazu stoljeća proučavao je živote posebnih ljudi koje je smatrao izuzetno "osviještenim pojedincima". Njegov je zaključak jednostavan: *broj pojedinaca koji funkcioniraju na višoj razini svijesti kontinuirano raste!* Bucke kaže: "Na isti način na koji se samosvijest, prije mnogo godina, pojavila u najboljih primjeraka naše vrste na vrhuncu njihova postojanja i polagano postajala sve prisutnija u sve ranijoj dobi ostalih pripadnika 'rase' čovječanstva... tako će i kozmička svijest postajati sve raširenija i pojavljivati se sve ranije u pojedinaca, sve dok čitava vrsta ne bude posjedovala ova kvaliteta".

Stoga pravu vrijednost izučavanja povijesti ne bi trebalo tražiti u takozvanim "povijesnim događajima" budući da oni predstavljaju tek simbolički prikaz nečeg mnogo važnijeg: otisaka koje je evolucija ljudske svijesti ostavila svijetu. Promotrimo li pažljivije, u pozadini svakog povijesnog događaja naići ćemo tako na *proces izranjanja novih društvenih vrijednosti*. Osvrnimo li se na blisku povijest ne možemo a da ne uvidimo kako su se primjerice Francuska i Ruska revolucija pojavile zbog nepravde prema običnom puku koja je postala toliko nesnošljiva da su pojedinci, jedan po jedan, počeli prihvaćati vrijednosti *slobode i jednakosti*. Kako je sve više ljudi prihvaćalo novu svijest tako se je postepeno širila i kritična masa nakon čega se iznenada, u jednom trenutku, dogodila provala novih vrijednosti. Slični pomaci u svijesti ljudi nedavno su se dogodili opet u Rusiji kada su ljudi odbacili komunizam te u Južnoafričkoj Republici kada su ljudi odbacili aparthejd.

Kada se povijest promatra na takav način, jasno se uočava kontinuirano izviranje novih vrijednosti koje ukazuju na kontinuirani razvoj i evoluciju ljudske svijesti, kada nešto što je donedavno bilo posve "normalno" iznenada postaje "neshvatljivo", "necivilizirano", "nehumano" i "bezdušno". Tada se ljudi, nakon nekog vremena, kao probuđeni iz nekog sna zapitaju: "Kako smo uopće mogli funkcionirati na onaj način?" Nakon što su u bolnom transformacijskom procesu odbacili jednu paradigmu i prihvatili novu, ulaze u novi ciklus čudom se čudeći kako su dotad "nerješivi" problemi sami od sebe nestali, kao da su odneseni nekom nevidljivom rukom.

Iako se možda takvim ne čini, zasluge za ovakve pozitivne promjene ne bi trebalo pripisivati ljudima koji su samo instrumenti u rukama prirode, Univerzuma ili dragog Boga, nazovite to kako vam drago, koja prirodnim i nama neshvatljivim putem utječe na *evoluciju svijesti* da bi ona potom, sama po sebi, riješila goruće probleme jednog razvojnog ciklusa čovječanstva.

Opisani proces zorno pokazuje zašto nam je trenutno tako kako jeste i zašto su naši lideri, unatoč tome što među njima ima itekako časnih i sposobnih ljudi, nemoćni. Trenutačna razina razvijenosti kolektivne svijesti čovječanstva primarno se bavi pitanjem: "Što

tu ima za mene?" Dokle god je tako, a ranije je pojašnjeno kako se radi o prirodnom fenomenu koji se vodi svojim pravilima pa ga se radi toga ne može tek tako mijenjati, bit će posve "normalno" da svako od nas "prije svega misli na sebe" bilo da se radi o političarima, direktorima ili zaposlenicima neke tvrtke. Ako mislite da potonji ne zaslužuju uvrštavanje u prethodni navod, grdno se varate. Zaposlenici također više misle o tome "što tu ima za mene?" nego o dobrobiti cjeline kojoj pripadaju te se tako savršeno uklapaju u prevladavajuću kolektivnu svijest koju potrebe zajednice tek deklarativno zanimaju.

A sada zamislite da se dogodi "nezamislivo" i da čovječanstvo, umjesto da propitkuje o tome "što tu ima za mene?" počne propitkivati o tome "što je najbolje za cjelinu, za zajednicu, za sve nas?" Da svakom čovjeku na planeti postane *neshvatljivo*, *necivilizirano*, *nehumano* i *bezdušno* mirno spavati dok u susjedstvu ljudi doslovce umiru od gladi, ili pak svojim životnim stilom devastirati prirodni okoliš, živjeti u nepojmljivom luksuzu te istovremeno ne plaćati radnike, otimati od brata i sestre, prevariti prijatelja ili partnera, ubijati druge radi vlastite ugone, zaboraviti na roditelje, ukrasti od zajednice. Kakav bi to svijet bio?

Iako se čine "nezamislivim" u okvirima prevladavajuće paradigme, obrisi novog svijeta koji nastaje na temeljima prirodnog fenomena kontinuiranog razvoja svjesnosti, jasno se ocrtavaju pred nama.

U tom kontekstu treba gledati i na liderstvo pape Francesca, novog poglavara Rimokatoličke crkve i jednog od najznačajnijih svjetskih lidera koji ne prestaje šokirati javnost svojim još do jučer "nezamislivim" bivstvovanjem: ljepšim i časnijim smatra nositi željezni križ od zlatnoga kada je među vjernicima, na svim stranama svijeta, toliko sirotih i gladnih, primjerenim smatra odbaciti grimizni plašt, skupocjeni štap, crvene *Pradine* papinske cipele, papinski automobil, glomaznu i

napadnu policijsku pratnju i raskošni apartman u crkvenoj palači jer mu ne treba ništa više nego mali, skromni stan. Normalno mu je da svoje kofere sam iznese iz hotela, a svoj hotelski račun sam pristojno plati. Pred kardinalima ne želi sjediti na papinskom prijestolju dajući im time do znanja da svoju neusporedivu moć neće koristiti osorno i nadmeno, nego smjerno, odmjereno i pravedno.

Iako nemali broj komentatora njegove geste poima primarno iz utilitarističke perspektive, kao da on sve to radi "radi nečega" kako bi postigao neki specifični cilj, sklon sam vjerovati da uopće nije tako. Papa Francesco se ponaša upravo na ovaj način radi toga što je cijelim svojim bićem takav kakav jest te radi toga što mu je neshvatljivo, necivilizirano, nehumano i bezdušno kititi se zlatom i isplaćivati bonuse crkvenim službenicima dok mu sljedbenici umiru od gladi, biti liderom koji je ograden od svojih ljudi, spavati u palači iako mu je za odmor dovoljan tek skromni smještaj.

Stoga u kontekstu vremena u kojem živimo te radi toga što se radi o jednom od najuglednijih lidera svijeta, preuskim držim procjenjivati njegov dolazak tek kroz smišljena nastojanja crkvenih dužnosnika da iskoriste Papu. Čini mi se da se prije radi o instrumentu u rukama nove svijesti koja nezaustavljivo preplavljuje planetu, o lideru kojem je sasvim normalno ono što je većini nezamislivo: oprati noge maloljetnim zatvorenicima i pritom im nježno poručiti kako je "ovdje da bi njima služio".